

Ps.130: "Maar bij U is vergeving, opdat Gij gevreesd wordt"

In de kleine krant van het Reformatorisch Dagblad (bijlage) staat op de achterpagina steeds een andere korte spreuk. Sommige spreuken zijn echte nadenkertjes, en zijn blijvend actueel. Andere spreuken lijken op het eerste gezicht treffend, maar bij nader inzien ontbreekt er een schakel. Dat is ook ons inziens het geval bij de volgende spreuk:

Wanneer wij de spreuk, zie achterzijde RD 31-03-2010:

"De enige manier om een wond te helen, is degenen die hem heeft toegebracht te vergeven", naast het verslag leggen van het ontvoerde meisje uit het gezin Donkersteeg te Ede, ontbreken er ons inziens enkele puzzelstukjes.

Zou het gezin de daders, die hen een zeer diepe wond hebben toegebracht, zonder meer kunnen vergeven, opdat de wond op die wijze geheeld kan worden?

Het blijkt uit het verslag dat het gezin -ons inziens terecht- het niet eens is met de te lichte veroordeling van de daders. Tevens blijkt dat veel lezers - nu reeds meer dan 40.000- achter de actie van het gezin staan. Het gezin kan immers geen spoor van oprecht berouw bij de daders ontdekken, wat alleen de weg kan openen tot vergeving. Alsdan zou dat de enige manier zijn om de wond te helen. Wanneer berouw ontbreekt kan vergeving niet tot z'n recht komen. Berouw blijkt hier het ontbrekende puzzelstukje, immers, waar God onze zonden vergeeft en wonden heelt, gaat dat onafscheidelijk samen met overtuiging van zonden en oprecht berouw.

Het volgende ontbrekende puzzelstukje blijkt vereffening te zijn. Hoe vindt zulks plaats? dat geschiedt wanneer de daders na berouw alle kosten betalen die door hun toedoen zijn ontstaan. Uit dit alles blijkt dat het genezen van een toegebrachte wond niet zo simpel is als het lijkt. Zullen de daders genezen zijn na 6, 10 of meerdere jaren gevangenis? Daders zonder meer straffen heeft geen effect op verbetering. Slechts het tot inzicht brengen zal hen bewust maken van wat hun misdaden veroorzaakten. Dan pas kan een leefbare samenleving ontstaan.

Daar moeten wij voor gaan, want: ditkannietlanger.nl

(Deze actie is door de vader van het gezin ondernomen, en wij vragen een ieder die het hiermee eens is deze te steunen)

Dat wij in dezen een actueel onderwerp aansnijden, blijkt uit het feit dat een groep geleerden uit de V.S. en Canada (van de Stanford University)

een onderzoek zijn begonnen naar de werking van vergevingsgezindheid. Hun conclusie is dat dit het emotionele -en wellicht ook het fysieke- welzijn bevordert. Prof. Carl Thoresen, hoofd van het onderzoeksteam, zegt dat heel weinig mensen meer begrijpen wat vergeving inhoudt en weten hoe het proces van vergeving in zijn werk gaat. Thoresen definieert vergeving als zijnde "het beseffen dat u onrecht is aangedaan, alle eruit voortvloeiende wrok op te geven en uiteindelijk met mededogen en zelfs liefde op de overtreder te reageren".

Dus niet vergoeilijken, vergeten, door de vingers zien, loochenen of over je kant laten gaan, maar wel boosheid en negatieve gevoelens laten varen. Hier stuiten we echter op een hiaat, waarover straks meer.

Vergeving en vergelding

Vergeven is in het Hebreeuws "nasa". Dat heeft de dubbele betekenis van "opheffen". Strongs 05375 n s' of n s h (Ps 4:6 [7]), *StV-dragen 187, opheffen*

Nasa is een woord met een positieve en een negatieve betekenis.

Het gaat daarbij vooral over het opheffen van blokkades, die een bepaalde ontwikkeling in de weg staan. Verder gaat het over het stimuleren van die ontwikkeling nadat de blokkades zijn opgeheven, zodat de weg vrij is. Het gaat eerst om de kwaal of ziekte weg te nemen, en daarna om het nuttig effect van een gezond persoon te stimuleren. Wanneer een arts een zieke geneest, is niet alleen de zieke erbij gebaat, maar deze kan alsdan weer gezond functioneren in gezin en samenleving.

Zonden zijn blokkades, hindernissen, die de omgang met de Schepper in de weg staan. Vergeven is het wegnemen, het opheffen van de blokkades.

Vergeven heeft in het Hebreeuws ook de betekenis van een praktische daad stellen, door bij iemand de blokkades weg te nemen én hem daarna te helpen weer op te staan, hem te helpen zijn oorspronkelijke kracht terug te verkrijgen. Zo lezen wij in Psalm 103 over het vergeven én genezen:

vers 3: *Die al uw ongerechtigheid vergeeft, die al uw krankheden geneest;*

Het Griekse "aphienai" heeft de betekenis van vrijlaten van vervolging, ontslaan en kwijtschelden. De persoon/persoonlijkheid moet weer vrij worden, zodat deze zijn oorspronkelijke doel weer kan verwezenlijken.

Zonde is blokkade, beroving van onze bewegingsvrijheid.

Vergeving is niet zomaar even wat zand erover en daarna weer voortgaan op de oude voet. Nee, vergeving is het wegnemen van de blokkaden, én

herstel van krachten, wedergoedmaking. Vergeving is herstel in Elohim's gunst, zodat wij weer met Hem kunnen wandelen. Vergeving is geen statisch, maar een groot dynamisch gebeuren.

In Luk.1:77 heeft de vergeving zelfs een eschatologische inhoud, waardoor wereldvernieuwing tot stand komt.

Schuld vergeven was/is hét grote doel van JHWH op aarde, het wegnemen van alle blokkaden. Dat werkt bevrijdend. Dát is goed nieuws voor ons, voor zondaren! Er hangt echter wél een prijskaartje aan!

Vergeven komt van het woord “gif”, zie Franck's etymologisch woordenboek, verghift, vergiffenis, gift, gave. Dus is vergeving een gave, een geschenk.

Vergeven is kwijtschelden, helemaal de wereld uit helpen, Jes.38:17 *want Gij hebt al mijn zonden achter Uw rug geworpen.*

Vergeven is dus géén afbetaling, maar een volkomen kwijtschelding, een opheffen van de schuld. De poort naar het Vaderhuis is weer open en alle stenen zijn uit de weg geruimd, zodat een ieder behouden kan worden die tot Hem de toevlucht neemt.

Het Evangelie van persoonlijk heil verkondigt de blijmare van algehele vergeving. En zij die de vergeving der zonden van JHWH hebben ontvangen, mogen zich niet als beulen en gerechtsdeurwaarders tegenover medemensen gedragen, Matth.18:34vv.

Vergeving en vergeven is niet alleen hét grote middel om ons te herstellen in Elohim's gunst, maar is tevens het grote geneesmiddel voor sociale, onderlinge, kerkelijke, politieke en andere verhoudingen, om het gemeenschappelijke leven weer in harmonie te laten verlopen.

Zonden is in het Grieks “hamartia”, dat is afdwaling, tekortkoming, kromming.

Het Nederlandse woord voor zonde komt van “zonderen”, dat is afzonderen, sunde, sundia, sons - schuldig zijn, sont, zonde. Dat is, wiens schuld zonder twijfel vast staat. (Franck's etymologisch woordenboek).

Er zijn persoonlijke en gemeenschappelijke zonden; voor beiden is vergeving noodzakelijk. Zonde is satanisch, waardoor veel mensen demonisch misvormd zijn. Zonde brengt ons in slavernij en dienst van de boze, en daarvan verlost JHWH.

Zonde verduistert het verstand, zodat wij niet goed kunnen onderscheiden, in feite blind zijn voor geestelijke zaken. Zonde is verslaafd zijn aan iets waar men soms nog wel van af wil, maar niet van af kan uit zichzelf. Wij hebben de Verlosser Israels nodig. Dat is “lossen”, maar ook Iemand die ons “los maakt” als zijnde vastgebonden. JHWH is Israël's Verlosser.

2 Samuël 22:3 God is mijn Rots, ik zal op Hem betrouwen; mijn Schild en de Hoorn mijns heils, mijn Hoog Vertrek en mijn Toevlucht, mijn Verlosser! Van geweld hebt Gij mij verlost!

Jesaja 41:14 Vrees niet, gij wormpje Jakobs, gij volkje Israels! Ik help u, spreekt JHWH, en uw Verlosser is de Heilige Israels!

Jesaja 43:14 Alzo zegt JHWH, uw Verlosser, de Heilige Israels: Om ulieder wil heb Ik naar Babel gezonden, en heb hen allen vluchtig doen nederdalen, te weten de Chaldeen, in de schepen, op welke zij juichten.

Jesaja 44:6 Zo zegt JHWH, de Koning van Israel, en zijn Verlosser, JHWH der heirscharen: Ik ben de Eerste, en Ik ben de Laatste, en behalve Mij is er geen God.

Jesaja 44:24 Alzo zegt JHWH, uw Verlosser, en Die u geformeerd heeft van den buik af: Ik ben JHWH, Die alles doet, Die den hemel uitbreidt, Ik alleen, en Die de aarde uitspant door Mijzelven;

Jesaja 48:17 Alzo zegt JHWH, uw Verlosser, de Heilige Israels: Ik ben JHWH, uw God, Die u leert, wat nut is, Die u leidt op den weg, dien gij gaan moet.

Berouw

Verzoening betekent niet slechts het ophouden van een strijd tussen vijanden, maar het houdt tevens herstel in van een vroegere gemeenschap met Elohim. Verzoening kan slechts plaatsvinden tussen partijen die elkaar na staan, die met elkaar in liefde en gemeenschap leefden. Verzoenen is, de oude band weer herstellen, vrede stichten. Met Elohim verzoenen is, met Hem weer verbonden worden in vroegere staat. 2Cor.5:20. Dan mag men weer tot Hem naderen, niet voor een moment, maar ineens en voor altijd! Verzoenen is in het Grieks “kattalagè”, dat betekent een ruil, een verwisseling. Elohim ruilt met de mens. Hij neemt onze zonden van ons aa en werpt ze in een zee van vergetelheid.

Elohim's wil tot vergeven is echter niet eindeloos, Jak.2:13.

Jak.2:13 Want een onbarmhartig oordeel zal gaan over dengene, die geen barmhartigheid gedaan heeft; en de barmhartigheid roemt tegen het oordeel.

Ook is rehabilitatie een vereiste bij vergeving, de vergelding en het eerherstel. Vergeving is niet goedkoop. Zand erover en niet meer over praten, zonder dat de benadeelde wordt gerehabiliteerd, wordt geholpen om van het aangerichte kwaad hersteld te worden.

Vergeving eist herstel, restauratie, wedergoedmaking. Het leed dat anderen is aangedaan moet worden vergoed. Zacheus gaf viervoudig weder wat hij door bedrog had ontvreemd, Luk.19:8

Schuldig zijn houdt in dat door de zonde de relatie met Elohim verstoord is. Schuld is geschonden relatie. Onze gezindheden kunnen dus een schuldig karakter dragen, terwijl wij er zelf blind voor zijn. Dikwijls is het moeilijk anderen te overtuigen van hun schuld. De heilige Geest overtuigt van zonde en schuld.

De wereld wordt eveneens overtuigd van zonden, gerechtigheid en oordeel. Maar het zijn vooral de ware gelovigen in die wereld bij wie de overtuiging van hun zonde, schuld en ongelooft effect heeft voordat zij met Elohim worden verzoend. **Verzoening/vergeving eist voorafgaande erkenning van schuld!** Dit is een absolute voorwaarde, en deze eis missen wij in de spreuk die in het Reformatorische dagblad stond, en het hiaat wat wij op bladzij 1 vonden. Niet dat de erkenning reeds de verzoening is, of reeds zou behoren tot het ware leven, zoals men dit in de bevindelijk-gereformeerde kringen algemeen stelt. Het is slechts een voorafgaand werk. Wij zullen het moeten erkennen en leren toegeven wat wij misdaan hebben. Dit is voorwaarde om tot verzoening, tot opnieuw beginnen te geraken. Zo lang een mens zijn schuld en verantwoording niet aanvaardt, blijft hij zich verschonen en komt hij inwendig er niet los van. Wij mensen dienen met ons zondig verleden geheel af te rekenen, willen wij als nieuwe mensen een nieuwe toekomst tegemoet gaan. Wij moeten onszelf gaan herkennen, hoe zondig wij zijn en hoe diep schuldig wij staan. Daartoe houdt de heilige Geest ons een spiegel voor ogen, zodat wij onszelf krijgen te zien in onze ware gedaante. Dan is er niets geestelijk goeds aan ons, van de voetzool af tot de hoofdschedel toe. Onrein! Jes.1:6.

Dat verwekt een heilige wanhoop in ons binnenste, dat geeft schuldgevoel, waaraan oprecht berouw verbonden wordt. Daar komt een algehele zelfverfoeiing tot stand, waarbij wij onze Schepper recht toe kennen in Zijn straffen. Hier is geen plaats voor een oppervlakkig excuus, maar volgt een oprechte schuldbelijdenis, een nemen van een welgevallen in Elohim's straffen over onze ongerechtigheden, Lev. 26:41-43. Aldus onderschrijft de zondaar zijn eigen vonnis. Dit alleen werkt zelfbevrijdend, zodat men los komt van zichzelf en men komt tot zelfovergave aan Elohim: "Hij doe met mij wat goed is in Zijn ogen!"

Dit is het breekpunt en keerpunt in het leven van een mens, de omkering of bekering, het afsterven van het oude leven en het overgaan in het nieuwe leven. Waar dit wordt gemist, kan er zeer veel zijn, wat het allemaal niet is. Indien Elohim ons de zonden vergeeft, zullen wij eerst onze zonden recht krijgen in te zien en daaronder bezwijken, ten einde raad zijn, de straf erover aanvaarden, opdat de voedingsbodem in ons hart ontvankelijk zij voor algehele vergeving. Dan kunnen wij het wonder niet op, dat Elohim Zelf voor ons herstel zorgde, ons wilde opheffen, ons wilde terug nemen in Zijn gunst, zodat wij met Hem mogen wandelen en onze bestemming kunnen voltooien.

Dan zien wij dat Elohim volkomen voldoening en genoeg heeft genomen in het offer van onze schulderkenning,

Psalmen 51:17 (51-19) De offeranden Gods zijn een gebroken geest; een gebroken en verslagen hart zult Gij, o God! niet verachten.

Schuldbelijden

In onze tijd maakt men zich nog al druk over schuld belijden. De kranten staan er bol van. Vooral tegenover de joden moeten anderen schuld belijden. De protestantse kerken zouden in navolging van de paus schuld moeten belijden voor wat christenen het joodse volk door de eeuwen heen hebben aangedaan, vindt de stichting Christenen voor Israël.

De paus heeft een excuus aangeboden in Jeruzalem aan de joden. De Japanse keizer sprak een excuus uit aan het adres van de Nederlandse oorlogsslachtoffers, Soeharto is ermee bezig, en ga zo maar door. Premier Kok had het er destijds moeilijk mee om de joodse gemeenschap excuses aan te bieden. Het biechten der regeringsleiders heeft nog nooit zo'n hoge vlucht genomen als in het jaar 2000 en daarna.

De Duitse president Johannes Rau heeft in het Israelische parlement om vergiffenis gevraagd voor de "holocaust". De Canadese regering heeft zich verontschuldigd voor de slechte behandeling van de Indianen. Australië betuigde spijt tegenover de aboriginals, etc.

Dus is er sprake van een mondiale biecht. En wat is daarop tegen? Niets toch? Het streven om rekenschap te willen geven van onze daden in het verleden kan slechts worden toegejuicht. De vraag is echter of het aanbieden van excuses hiervan het logische sluitstuk is. Zijn de slachtoffers hiermee geholpen? Kunnen wij schoon schip maken door een schuldbelijdenis of excuus te maken voor alle wandaden in het verleden, zonder dat de slachtoffers worden gerehabiliteerd, zonder dat er een offer aan verbonden zit? Hoe kunnen wereldleiders oprecht schuld belijden, spijt

betuigen en excuus maken voor misdaden waaraan men zelf geen deel had? Dan kunnen wij ten hoogste iets betreuren en veroordelen, maar niet belijden. Bestaat er zoiets als overerfbare schuld? Excuses worden alzo tot een vrijblijvend en nietszeggend ritueel. Slachtoffers zijn meer gebaat bij schadeloosstelling.

De paus beleed onlangs tijdens een ceremonie 7x schuld voor de “historische zonden van de zonen en dochters” van de R.K.-kerk, die zij in 2000 jaar heeft gemaakt. De kerk zélf kan niet dwalen, dus hield de paus de kerk erbuiten.

Deze schuldbelijdenis was niet meer dan een klucht, immers wisten de zonen en dochters van die kerk zich gesteund en geïnspireerd door de kerk en haar gezag. Men kan geen schuld belijden voor anderen die reeds lang gestorven zijn. Wij kunnen ons hoogstens medeschuldig weten aan de zonden van onze voorvaders en ons daarover schamen. Plaatsvervangend schuldbelijden, dat is voor ons onmogelijk. Wat de paus en de regeringsleiders momenteel doen, is niets anders dan een modegril. Het lukte zelfs Mozes niet plaatsvervangend voor het volk Israël schuld te belijden, zie Ex.32:30-35, toen het volk het gouden kalf had gemaakt.

Vers 33 Toen zeide JHWH tot Mozes: Dien zou Ik uit Mijn boek delgen, die aan Mij zondigt.

Het wonder van verggeving

Is vergeven slechts het domein van de godsdienst? Is vergeven onbruikbaar in de politiek, rechtspraak en dergelijke? Vergeven wordt immers heel moeilijk als het gaat om zeer ernstige zaken als moord, opzettelijk bedrog, verraad, etc.

Toch is verggeving absoluut noodzakelijk in de samenleving, gelijk als in het gezin, in familie en vergaderingen. Vergeven is een psychologisch proces, voordat ze een gift wordt. Wij mogen geen kwaad met kwaad vergelden, want daarmee zouden wij ons plaatsen op het niveau van de daders, door hen te imiteren. Lamech¹ is de man van de zevenenzeventigvoudige wraak, volgens Genesis 4:23. Daardoor wordt het kwaad in de wereld niet ingeboet. Wraak kan juist zeer verhardend werken.

¹ Het Boek des Oprechten geeft een heel andere visie over Lamech, die positief is over deze persoon, en ook aannemelijk voorkomt.

Daarvoor had men in het O.T. nog maar weinig oog. In het N.T. komt ons een geheel andere moraal tegemoet.

Wij kunnen van het kwaad dat anderen ons aandoen vrijkomen, ons ervan vrijmaken, omdat wij er niet mee geboren werden.

Om vrij te komen van het ons opgelegde en aangedane kwaad is er een geneesmiddel, dat heet “vergeving”. Vergeven is nog iets heel anders. Vergeven is juist niet vergeten, geen zand erover, geen loochening van fouten. Dat laatste lost immers niets op. Nee, er moet recht gedaan worden in waarheid en liefde. Kwaad ons aangedaan raakt immers ons hart, ons gehele wezen, onze emoties. En hoe gaan wij daarna met onze emoties om? Gaan wij vergelden, terugslaan, of gaan wij vergeven? Vergeven is niet alleen een wilddaad, maar komt juist voort uit onze emoties, uit ons denken. Wanneer leed en ongelijk ons aangedaan onze gehele persoon raakt, moet vergeven evenzeer vanuit onze gehele persoon komen, anders blijft er iets hangen. Vergeven is niet slechts het moment waarop het als daad geschiedt. Nee, er gaat een proces aan vooraf, en er volgt een ontwikkeling na. Verggeving kan ook niet worden opgelegd, van: “U moet vergeven!”

Vergeven behoort juist tot de zeer ongewone en ongebruikelijke zaken en daden op aarde, waaraan rijp overleg aan vooraf dient te gaan, wat oprecht berouw moet uitwerken. Daarom is verggeving als het komt altijd een verrassing, welke vreugde en verwondering wekt.

Niet dat verggeving alles herstelt. Er blijven altijd sporen achter.

Als voorbeeld het volgende: Er was eens een wijze vader en een weerbarstige zoon. De zoon kwam altijd te laat thuis. Elke keer dat de zoon te laat thuis kwam, sloeg de vader een spijker in een balk op de zolderkamer waar de jongen sliep. Op het laatst zaten er wel meer dan honderd spijkers in de balk. De jongen keek ernaar en ging erover nadenken. Kreeg spijt en berouw en ging zijn leven beteren. Elke keer als de jongen op tijd thuis kwam trok de vader een spijker uit de balk. Tenslotte waren alle spijkers uit de balk verdwenen. Dat was een grote opluchting voor de jongen. Maar, wat niet verdwenen was, en wat nooit meer zou verdwijnen, dat waren de spijkergaten!

Het kwaad der engelen, overgeslagen op de mensen, heeft zijn diepe sporen getrokken in de geschiedenis. En ook al is Elohim met Zijn wereld verzoend, de littekens blijven zichtbaar. Het wordt nooit meer als tevoren! Vergeven is nooit het volkomen onzichtbaar herstellen. Vergeven is ook

niet “verzoenen”. Dat ligt een stap verder. Men kan iemand vergeven nog voordat men met hem verzoend is. Het gaat om de rechten van de verongelijkte, die moeten eerst worden rechtgezet. De rechtsspraak probeert onrecht recht te zetten. Vergeven echter berust op liefde en barmhartigheid. Dat gaat veel en veel verder dan hetgeen strikt moet. Liefde en de wil tot vergeven ontstaat wanneer men ziet dat iemand oprecht berouw heeft. Dan gaat vergeven vanzelf!

Vergeven aan iemand die u voorstelt zand erover te doen, of na een vluchtig “sorry” verggeving vraagt, of die u zegt nog over zijn bekentenis te zullen nadenken, is geen zelfrespect te tonen. Daarmee is de ander en is men zelf niet gebaat.

De torah en het Oude Testament spreken dan ook op zeer verheven wijze over vergeving:

*Psalmen 130:4 Maar bij U is **vergeving**, opdat Gij gevreesd wordt.*

*Jesaja 33:24 En geen inwoner zal zeggen: Ik ben ziek, want het volk, dat daarin woont, zal **vergeving** van ongerechtigheid hebben.*

Het Nieuwe Testament spreekt op een ándere wijze over hoe verggeving tot stand zou komen en door wie, zie brochure 477.

Waar wij mensen maar moeilijk kunnen vergeven, en nog moeilijker kunnen vergeten, staat van Elohim geschreven dat Hij vergeeft en niet meer gedenkt,

Jesaja 44:22 Ik delg uw overtredingen uit als een nevel, en uw zonden als een wolk; keer weder tot Mij, want Ik heb u verlost.

Jesaja 38:17 Zie, in vrede is mij de bitterheid bitter geweest; maar Gij hebt mijn ziel liefelijk omhelsd, dat zij in de groeve der vertering niet kwame; want Gij hebt al mijn zonden achter Uw rug geworpen.

Wraak

Mij is de wraak, Ik zal het vergelden.

Wraak en vergelding, als wapen in onze handen, werkt als een boemerang. Er is maar één middel, hetwelk het Evangelie ons voorhoudt, dat is: “niet terugslaan”, maar de andere wang toekeren. Wij dienen aan de wet van het boemerang-effect te ontsnappen.

Met het ons aangedane kwaad dienen wij zeer voorzichtig en behendig om te gaan. Kwaad is venijnig als een vishaak. Daarmee moet men vakkundig omgaan, anders beschadigt men meer dan men geneest. Ons

afweersysteem, onze emoties moeten onder controle. Er is zelfverloochening nodig. Geen zelfbeschuldiging, van “waarom overkomt mij dat nu altijd?”. Wanneer anderen ons iets misdoen, wordt er tegelijk voor onszelf een tipje van de sluier afgelicht, zodat wij onszelf beter leren kennen. Wij moeten niet bang zijn in de spiegel te zien, om naar onze reacties te kijken en ervan te leren. Wij zijn zo eigengevoelig, zo klein en zielig, waardoor wij méér aan de pijn denken dan aan het kwaad. Daardoor treden wij stilzwijgend het isolement binnen. Goede raad is duur. Medelijden helpt dikwijls niet, beklag evenmin. Alleen al een luisterend oor kan ons helpen uit het isolement te treden. Dat helpt ons onze objectiviteit terug te verkrijgen. Alsdan kan men zijn eigen positie beter gaan bepalen en vaststellen, want men heeft nu met drie personen te doen, met jezelf, met de dader en met je deelgenoot. Immers, om te weten waar men zich op aarde bevindt zijn eveneens drie punten nodig, zoals bij het GPS-systeem. Niet alleen luisteren is voldoende. Er is veelal ook bekwame hulp en instructie nodig

Kwaad dat ons aangedaan is werkt verstorend, daardoor raken wij en anderen in verwarring. Dan komen de emoties los: angst, verzet, wrok, achterdocht, boosheid, toorn, etc. Dan komt er ook nog de zelfbeschuldiging bij, van: had ik maar beter opgelet, had ik maar niet zo te goeder trouw geweest, en had ik de ander maar nooit mijn geheimen verteld, etc.

Daarom is het moeilijk anderen te vergeven die misbruik maakten van ons in hen gestelde vertrouwen. Wij zullen éérst met onszelf in het reine moeten komen, onszelf moeten leren vergeven en respecteren. Maar hoe? Begrijpen wij onszelf wel goed, en ook de ander, de dader, begrijpen wij hem enigermate, hoewel het kwaad niet te begrijpen is? Er is goed onderscheid en helder verstand nodig. De zonde, de zondige daad is iets duisters, voor ons en voor anderen. Wij mogen nooit de zonde en de zondaar met elkaar verwarren, verwisselen.

Vergeven is daarom niet zo gemakkelijk als het lijkt, ja het is in feite voor ons mensen te complex en deswege onmogelijk. Wij kunnen ons hart maar moeilijk andersom laten pompen, onze emoties kunnen wij niet zomaar andersom bewegen. Het hart is het centrum van alle emoties, en daaruit zal toch de vergifenis moeten voortkomen. Dat is bij de mensen onmogelijk.

Bij Elohim zijn álle dingen mogelijk, en daarom kan Hij alléén de zonden vergeven zoals dat behoort!

Maar wanneer Zijn liefde in ons hart is uitgestort, kan ons hart “andersom pompen”, kunnen wij vergeven aan een iegelijk zijn misdaden, gelijk Elohim ons vergiffenis schonk. Dan is het JHWH in ons, als vrucht van Zijn werk, dat wij leren vergeven, ziende op wat Hij ons allemaal vergeven heeft. Dan is ons hart erin, welgemeend en oprecht.

Op het moment dat een zondaar vergiffenis en algeheel pardon van Elohim ontvangt, ziet hij zich bemind en als overstort met de liefde Gods. Dan worden alle blokkades opgeheven en kunnen wij weer adem halen, opnieuw beginnen. Dan ineens leven wij in een geheel ándere wereld. Niet meer de wereld van “oog om oog en tand om tand”, maar de wereld van “slaat men ons op de ene wang, dan ook de andere wang toekeren”.

Het gevoel “vergiffenis ontvangen te hebben” is met geen enkel ander gevoel uit te drukken, noch te vergelijken. Zal een galeislaaf het uur van zijn vrijlating ooit kunnen vergeten? Zal een verloren zondaar het uur van zijn algehele vergiffenis kunnen vergeten? Geen leed kan dat uit het geheugen wissen! En waarom? Omdat de zondaar zich totaal verloren ziet, mismaakt en onmachtig, vervloekt en verderfwaardig, zichzelf het vonnis waardig keurt en niet anders verwacht dan de veroordeling. Als dáár dan de blijmare van het Evangelie afgekondigd wordt, is dat veel méér dan koud water voor een dorstige ziel. Het is het leven uit de doden! Het is een wonder dat met geen pen te beschrijven valt.

Dit gebeuren laat een levenlange indruk na en resulteert in een vreugdevolle uitbarsting; deze verrassing van vergevende liefde wekt zulk een grote verwondering dat wij er in ons leven niet over uitgedacht komen.

Dan hebben wij Elohim's barmhartigheid gesmaakt en aan den lijve ondervonden. Dan geldt voor ons, barmhartig te zijn gelijk onze hemelse Vader, Luk.6:1.

Hij heeft ónze zonde uit de weg geruimd, de blokkaden opgeheven, ons leven verlost van het verderf en onze jeugd vernieuwd als de arend, Ps.103:5.

Met Zijn barmhartigheid en grote liefde van vergeving treedt JHWH ons tegemoet in Zijn Wet. Dan is er slechts tweeërlei mogelijkheid. Of wij vallen ervoor en nemen Hem aan. Of wij zijn boos omdat Hij goed is, Matth.20:5. Dus afwijzing.

Zijn liefde roept, nodigt, klopt op de deuren van ons hart om daarbinnen te mogen komen, welgemeend en dringend. Echter niet dwingend. Niemand wordt ertoe geprest. Het moet vrijwillig er aan toe gaan. Daartoe moeten

wij ons bekeren, omkeren, ons hart de andere kant op laten pompen, onze emoties de andere kant op laten draaien. Kan dat wel? Wordt daardoor niet de gehele persoonlijkheid ontwricht en de maatschappelijke rechtsorde aangetast? Nee, het werkt, het kan, ja het moet en is de enige weg om de wereld te redden van haar ondergang.

Nee, het recht hoeft niet gekrenkt of opzij gezet te worden door vergiffenis. Verggeving dóet juist recht als het uit liefde geschiedt, en Elohim is liefde.

Vergeven lijkt zo moeilijk, zo tegenstrijdig. Liefde moet immers gemotiveerd zijn. Moet liefde dan niet verdiend zijn? Men gaat toch niemand beminnen die vijandig tegenover ons staat? Weer anderen wijzen onverdiende vergeving en liefde af, zijn daar te hooggevoelend voor, want dat is vernederend voor hen, iets te ontvangen waarvoor zij niets gedaan hebben.

Onvergeeflijke lastering

Niet alles is vergeeflijk, want daarmee zou feitelijk niets meer vergeeflijk zijn. Indien alles vergeeflijk zou zijn, zou er niets meer te vergeven zijn. Er dient altijd een tegenstelling te blijven.

Elohim vergeeft altijd onverplicht, dus is er ergens een grens, een limiet die overschreden kan worden

Elohim heeft die limiet gesteld, voor zonden die wel vergeven kunnen worden, en voor zonden welke niet vergeven kunnen worden. Eigenlijk is er maar één zonde die niet vergeven kan worden, zó groot is Elohim in vergeven! Hij is echter niet de Rekkelijkheid zelve, Die alles door de vingers ziet en over Zijn kant laat gaan. Hij vergeeft gaarne. Pas als mensen tegen de gaven van Zijn verlichting door Zijn Geest zondigen, is de uiterste limiet bereikt. Wanneer mensen overtuigd zijn in hun verstand van de waarheid van het Evangelie, en daar tegen beter weten tegen in gaan en fout handelen, is de grens overschreden, Hebr.6:4. Daarmee is niet gezegd dat alle bewuste zonde onvergeeflijk zou zijn, daar ook Petrus bewust en tegen beter weten in zijn Meester driemaal verloochende.

Pas wanneer men weloverwogen het werk van de heilige Geest als lasterlijk gaat noemen, is dit de zonde in haar grofste vorm waarin de mens zichzelf aan de duivelen gelijk maakt.

Vergeven is hét Goddelijk recept voor de nieuwe wereld, voor Zijn herstelde Rijk, maar het dient wel aanvaard te worden. Zodra het afgewezen wordt, en bij herhaling geweigerd wordt, blijft er niets meer

over dan het oordeel en de verharding. Wij moeten broeders de mogelijkheid geven dat zij gaan inzien dat ze gezondigd hebben. Wanneer zij die mogelijkheden negeren en zichzelf rechtvaardigen, is verder onderhandelen zinloos en is vergeving onterecht, niet op z'n plaats. Het gaat bij vergeving altijd erom dat men eigen zonden erkent, zichzelf schuldig weet en zichzelf dáárom verwerpelijk ziet. Vergeven heeft anders geen nuttig effect. Hieruit dient berouw te ontstaan.

Wat betreft onze houding, die moet vergevingsgezind zijn. Anderen kunnen echter hun vergeving verspelen, door verharding in het kwaad. Dan houdt het gewoon op! Dan zijn alle wegen en middelen uitgeput, zo bij Elohim als bij ons. *Spreuken 1:24 Dewijl Ik geroepen heb, en gijlieden geweigerd hebt; Mijn hand uitgestrekt heb, en er niemand was, die opmerkte;*

Jesaja 65:12 Ik zal ulieden ook ten zwaarde tellen, dat gij allen u ter slachting zult krommen, omdat Ik geroepen heb, maar gij hebt niet geantwoord, Ik gesproken heb, maar gij hebt niet gehoord, maar hebt gedaan, dat kwaad was in Mijn ogen, en hebt verkoren hetgeen, waaraan Ik geen lust heb.

Jesaja 66:4 Ik zal ook verkiezen het loon hunner handelingen, en hun vreze zal Ik over hen doen komen, omdat Ik geroepen heb, en niemand antwoordde, Ik gesproken heb en zij niet hoorden, maar deden dat kwaad is in Mijn ogen, en verkoren hetgeen waartoe Ik geen lust had.

Er zijn zonden die onvergeeflijk zijn, zo tegen de Heilige Geest, alsook van broeders (die zich gedragen als recidivisten), die bij herhaling ons beschadigen. Jezus bad ook niet om vergeving van Zijn moordenaars - althans de leiders, die wel terdege wisten wat zij deden- in Luk.23:34, dat berust op een foutieve vertaling. De nieuwe Zuid-Afrikaanse vertaling heeft het goed vertaald: Vader vergeef hun niet, zij weten wat zij doen!

Markus 3:29 Maar zo wie zal gelasterd hebben tegen den Heiligen Geest, die heeft geen vergeving in der eeuwigheid, maar hij is schuldig des eeuwigen oordeels.

Elohim is barmhartig en vergevingsgezind, maar alleen in de weg van het oprechte berouw. Elohim houdt altijd het initiatief in de vergeving. Bij afwijzing blijven er geen andere wegen open. Matth.18:23-35.

Van ons vraagt Hij vergevingsgezind te zijn gelijk Hij is, dus een kopie van Hem te zijn, als blijkt dat wij zelf door Zijn vergiffenis werden geraakt en dat aan anderen demonstreren. Zijn vergiffenis heeft de leiding, niet de

onze. Genezing impliceert dat wij ziek waren; vrijmaking houdt in dat wij gebonden waren; verzoening toont aan dat wij schuldig stonden. Wanneer wij ons niet ziek, gebonden en schuldig weten, hebben wij geen behoefte aan genezing, vrijlating en verzoening.

Vergeven én genezen

Vergeven is een proces. Bij een proces spreken wij van een begin en einde. Aan het einde van een verzoeningsproces zien wij dikwijls een ritueel, iets dat gevierd dient te worden. Wij zien dit vooral als mensen elkaar de hand geven, of zelfs kussen na een vergeving en verzoening. Klinkt in het woordje “verzoenen” al niet iets door van het kussen, het zoenen?

De handdruk bezegelt alzo het einde van het proces, is een wederzijdse erkenning en dankbetuiging. Nu is het weer goed tussen ons!

Bij de persoonlijke verzoening met Elohim, na het vergeven en ontvangen van de vergeving, is er eveneens het ritueel, het “vieren” van de gift, nl. het gebed, de dankbaarheid. Vervolgens komt het opnieuw beginnen. Na de vergeving volgt de genezing. Genezing is de vrucht van de vergeving. Velen spreken wel van bekering, geloof en vergeving, maar tonen geen genezing. Zij zijn nog steeds dezelfde mensen van voorheen, even hard, hoogmoedig, laatdunkend, brutaal, kwaadaardig, verraderlijk, egoïstisch, geldgierig, etc.

Onmiskenaar, waar vergeving is móet genezing volgen. Dan ontstaan er totaal nieuwe schepselen (gezalfden = christos) genoemd, ijverig tot goede werken. Zij leren de dingen zien zoals Elohim ze ziet, te handelen zoals Hij handelt. Daartoe is gebed, leiding en onderzoek noodzakelijk. Met oprechtheid, Hem en elkaar de misdaden te belijden en er niet mee rond te blijven lopen. Het wordt een handelen uit en volgens Elohims liefde.

Er zijn gevallen waarin wij andere mensen met onze vergevingsgezindheid niet meer kunnen bereiken. Dat is jammer. Daarvoor is stil gebed nodig. Zij keren zich van ons af en verharden zich in het kwaad, ja schromen niet ons te lasteren en zelfs te verraden. Denk dan aan wat geschreven staat in *1Petrus 4:14 Indien gij gesmaad wordt om den Naam van Christus, zo zijt gij zalig; want de Geest der heerlijkheid, en de Geest van God rust op u. Wat hen aangaat, Hij wordt wel gelasterd, maar wat u aangaat, Hij wordt verheerlijkt.*

Genezing is de toegevoegde dimensie van Boven uit de hemel. Het kwaad laat zich nooit volkomen genezen, verwijderen. Er blijven littekens achter.

Wel worden door vergeving de geschonden relaties hersteld, maar het wordt nooit zoals voorheen. De herinnering blijft. Maar juist de nieuwe toegevoegde dimensie treedt daardoor aan het licht, en dat is uniek en wonderbaar. Zonder het kwaad en de vergeving zou die nieuwe dimensie onmogelijk en ondenkbaar zijn. Mensen krijgen weer een nieuwe kans zich waar te maken, zich opnieuw te bewijzen, hun leven te verwerklijken en hun bestemming te verwezenlijken. Mensen hebben er een stuk ervaring bij gekregen, kennis en voorzichtigheid, met kennis van eigen zwakheden en zonden. Dus draagt vergeving een scheppende dynamische kracht in zich. En dát bedoelt Ps. 103 te zeggen, met vergeven én genezen!

Om dit toe te lichten zal ik een voorbeeld gebruiken uit het leven van mijn overleden vader. Hij was een gelovig man in de goede zin des woords. Mijn vader droomde eens dat hij aan een grote ronde tafel zat met alle heiligen in het hemels koninkrijk, waarbij in het midden JHWH aanzat. Elk kreeg een stuk papier voor zich gelegd met een ouderwetse pen en een inktpot. Ieder van de heiligen mocht op het stuk papier zijn naam schrijven met grote letters. Mijn vader begon zijn naam met de B van Benjamin te schrijven. Hij had nog maar net een begin gemaakt, of daar viel een grote druppel inkt uit de pen op het papier, zodat er een zeer grote vlek ontstond. Mijn vader keek ernaar en was totaal verslagen. Hij zag zichzelf en al zijn pogingen iets te doen mislukt. Hij schaamde zich diep en wist zich geen houding te geven. Hij keek naar JHWH en sloeg zijn ogen neer. Toen stond JHWH op en omarmde mijn vader en zei tot hem: Mijn zoon, dat is voor Mij niets. Hij haalde Zijn hand over het papier heen en verwijderde de vlek volkomen. Toen gaf Hij de pen opnieuw in mijn vaders hand, legde Zijn hand op de hand van mijn vader en begon de letter B te schrijven, zo schoon als niemand ooit had gezien.

JHWH vergeeft, reinigt, maar geneest en heiligt evenzeer! Niet ons, niet in onze kracht. Hij is het Die ons Zijne liefde geeft. Onze vrucht is uit Hem. Die les ontving mijn vader in dezen.

Het gaat om het herstel, zodat wij leven vanuit JHWH, Die onze handen bestuurt, ons denken en doen in juiste banen leidt, zodat er iets schoons, ja iets veel schoners ontstaat dan voorheen. Dat is die toegevoegde dimensie. Dan worden vloekers bidders, haters liefhebbers, verraders vrienden, hoogmoedigen nederigen, en zo voort.

Dan vindt de mens pas de ware rust voor zijn innerlijk. Dan is er die wondere vrede met Elohim, die alle verstand en kracht der natuur te boven gaat.

Ik heb eens gelezen dat vergeving groeit op een giftige plant, nl. het kwaad, maar dat ze een eetbare vrucht heeft. Vergeving wortelt weliswaar in het kwaad, in de gebrokenheid van onze wereld, maar ze behoort toch tot die nieuwe komende wereld. Vergeving is als de waterlelie of lotus, die wortelt in het slijk van de sloot, maar die nochtans zeer schone bloemen voortbrengt. Toen aan Caspar Olevianus, een van de opstellers van de Heidelbergse Catechismus, werd gevraagd op zijn sterfbed of hij er zeker van was dat hij voor God rechtvaardig was, antwoordde hij: **Certissimus!** Dat is: Zeer zeker!

Welnu, dat wens ik u allen toe! Vergeving én genezing, met die onwankelbare zekerheid! Zoekt ernaar, het is er!

En vooral, pas het toe, want het werkt! Verbeter de wereld en begin bij uzelf!